

Kdysi dávno, když skončila potopa světa, vody opadly a zvířátka se z Noemovy archy rozeběhla po okolí, mluvila všechna stejnou řečí. Ptáci rozuměli velbloudům, želvy si povídaly s myškami a ještěrky pobíhaly slonům po chobotech nahoru a dolů a pokřikovaly na ně: „Že mě nevidíš, že mě nevidíš, chyt si mě!“ Slon tak šilhal, aby je na chobotu uviděl, až narazil do stromu, načež po něm tlupa opic začala házet banánové slupky, kokosové ořechy, větvičky a jiné věci, které jim přišly pod ruku. Byla z toho velká mela, veselé dovádění a spousta legrace. A protože si všichni rozuměli, vždycky se všechno hned vysvětlilo, nikdo nebyl rozzlobený, uražený ani smutný a mohli si hrát dál.

Zvířátka se měla mezi sebou moc ráda. Zvířecím maminkám a tatínkům se rodila mláďátka a pořád jich přibývalo a přibývalo, tísnila se vedle sebe. Bylo jich tam tolik, že slon musel dávat pozor, aby nešlápl na želvu a ta neodlétla jak vystřelená pecka, ptáci se občas v letu srazili ve vzduchu a maminka žirafa každou chvíli rozmotávala krky žirafátek, aby poznala, které je její, a občas z nich vymotala dokonce pštrosa nebo hada.

Zvířátka se tedy dohodla, že se rozdělí a odstěhují se tam, kde se jim to bude nejlépe líbit.

Papoušci odletěli do pralesů k řekám, kde jejich barevné peří září mezi orchidejemi jako drahokamy,

tučňáci se odkolébali až daleko na jih, aby se mohli klouzat ve sněhu, hopsat do vody a stavět tučňuláky, velbloudi zůstali v poušti, protože je baví vel-bloudit po písččných dunách a objevovat oázy, kočičky a pejsci se nastěhovali k lidem, aby si mohli hrát s dětmi, a divoká zvířata jako lišky, vlci, medvědi nebo lvi odešla na klidná místa, aby tam mohla naslouchat šumění větru a nikdo je nerušil. Tak si každý našel místo, kde mu bylo dobře.

Plynula léta a zvířátka se od sebe odstěhovala tak daleko, že se už nemohla ani navštěvovat. Ještě tak vlaštovky, čápi nebo jiní tažní ptáci, ti si jednou za rok mohli na pár měsíců zaletět k moři, popovídat s domorodci, užít si dovolené v teplých krajích a zase se vrátit zpět. Nebo třeba moucha či komár, ti se mohli šikovně schovat v letadle. Ale co chudák hlemýžď nebo žába? Kdyby chtěli navštívit slony v Africe a vyrazili na cestu, tak by tam dorazili asi tak za tisíc let. Tedy ne oni, ale jejich praprapravnučata. A to by ještě museli nasednout na nějaký trajekt přes moře nebo přeplavat na koku.

Nějakou dobu si zvířátka posílala pozdravy po ptácích, ale ptáci každou chvíli zapomněli nějaký pozdrav vyřídít nebo ho popletli. Kdo by si je taky všechny zapamatoval? Vždyť většinou zněly: „Ahoj kamarádi, posílám vám pozdrav z Asie.“

Nebo: „Ahoj teto, posíláme srdečný pozdrav z Afriky.“

„Ahoj bratránku, posílám veselý pozdrav z Ameriky.“

„Ahoj babi, posílám ti krásný pozdrav z Evropy.“

A protože pozdravy nejpilněji posílali ti z Evropy, ptáčci to postupně zkracovali na „Ahoj, popozdrav z Evropy“ pak „Ahoj pepopi“ a nakonec z toho zbylo jen „pípípí“. A to volali na všechny, aby náhodou na někoho zase nezapomněli.

Když vám nad hlavou přeletí za den sto vlaštovek a všechny piští „pípípí“, tak to za chvíli přestanete vnímat.

Uplynulo mnoho a mnoho let a zvířátka si postupně přestala rozumět úplně, začala mluvit každé jiným jazykem a zapomněla, jak se jejich kamarádi v dalekých krajích jmenují. A to jim bylo líto.

Naštěstí se ale některá zvířátka naučila povídat si s dětmi. Psi na ně dělali psí oči, kočky mňoukaly, křečci hryzali, králíci dupali, ptáčci cvrlikali a každé zvířátko na děti volalo svou řečí. A děti? Ty sice všemu nerozuměly, zato rády zvířátka malovaly.

A protože děti se na rozdíl od zvířátek také učí číst a psát, někdy na obrázek svého zvířátka napsaly i jeho jméno.

„Jé, to jsem já a to je moje jméno,“ volala kočka, když uviděla svůj obrázek s nápisem KOČKA.